

ΤΑ ΥΠΟ ΤΟΥ Δ. ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΚΑΤΑ ΤΟ 1950 ΠΕΠΡΑΓΜΕΝΑ

Κύριοι ἑταῖροι,

Ὅπως καὶ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, οὕτω καὶ κατὰ διαρρεῦσαν, τὸ Δ. Συμβούλιον τῆς ἡμετέρας Ἑταιρείας ἰδιαιτέραν κατέβαλε προσπάθειαν πρὸς δημοσίευσιν τοῦ εἰκοστοῦ τόμου τῆς Ἑπετηρίδος της, τοῦθ' ὅπερ καὶ κατώρθωσε, παρὰ πάσας τὰς παρουσιασθείσας δυσκολίας, χάρις εἰς τε τὴν ἐνίσχυσιν τῆς Παγκείου Ἐπιτροπῆς, τοῦ δήμου Ἀθηναίων καὶ τῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος, δι' ἣν ἐπικουρίαν ἡ Ἑταιρεία θερμῶς εὐχαριστεῖ τὰ εἰρημένα ἰδρύματα καὶ τὸν δῆμον Ἀθηναίων.

Ἀληθὲς εἶναι ὅτι ἡ δημοσίευσίς τοῦ τόμου τούτου, οὔτινος ἡ τιμὴ ἠῤῥῆθη ἔνεκα τῆς μεγάλης ὑπερτιμῆσεως τοῦ τυπογραφικοῦ χάρτου καὶ τῶν τυπωτικῶν, ἐβράδυνέ πως, τοῦτο δὲ προῆλθε λόγῳ τῆς δυσχερείας προμηθείας τοῦ χάρτου.

Κατὰ τὴν τρίτην Ἀπριλίου ἐ.ἔ. συγκροτεῖται ἐν Παλέρμῳ τῆς Σικελίας, τὸ ὄγδοον διεθνὲς Βυζαντινολογικὸν συνέδριον, εἰς τὸ ὅποιον, κληθεῖσα, θὰ μετέσχη καὶ ἡ ἡμετέρα Ἑταιρεία ἀποστέλλουσα ὡς ἀντιπρόσωπόν της τὸν γενικὸν γραμματέα της κύριον Φαίδωνα Κουκουλέν, ὅστις θὰ κάμῃ καὶ σχετικὴν ἀνακοίνωσιν.

Ἡ Ἑταιρεία ἡμῶν διὰ τοῦ κυρίου Προέδρου καὶ τοῦ γενικοῦ Γραμματέως της εὐχαρίστως μετέσχε τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς ἡγδοκονταετηρίδος τοῦ γεραροῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου Παρνασσοῦ, τὰ δέοντα εὐχρηθεῖσα, διὰ γράμματος δὲ συνεχάρη καὶ τὸν ἐπίτιμον ἑταῖρον αὐτῆς καθηγητὴν Henri Grégoire τὴν τεσσαρακονταετηρίδα τῆς καθηγεσίας του ἑορτάζοντα.

Ἡ ἀδυσώπητος καὶ βάσκανος μοῖρα ἐπληξε καὶ κατὰ τὸ διαρρεῦσαν ἔτος τὴν Ἑταιρείαν ἡμῶν ἀποσπάσασα ἐκ τῶν κόλλων της ἐκλεκτὰ καὶ προσφιλῆ μέλη της.

Οὕτως ἀπῆλθεν εἰς τὴν αἰωνιότητα ὁ ἐπὶ μακρὰ ἔτη ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Δ. Συμβουλίου της ἀείμνηστος Μιχαὴλ Βολονάκις.

Οὗτος, ἀνήκων εἰς τὴν γενεὰν τῶν μαθητῶν τοῦ ἀοιδίμου Κωνσταντίνου Κόντου, ἥτις ἐμελέτησε καὶ κατενόησε τὴν ἀξίαν τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων

καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ καὶ ἀμφιλαφοῦς παιδείας κάτοχος πολυτίμους παρέσχεν εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν ὑπηρεσίας ὡς γυμνασιάρχης ἐν Κύπρῳ, καὶ εἶτα ἐν Ἀθήναις καὶ ὡς γενικὸς γραμματεὺς τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας. Οὐδ' ὑπῆρξε μικροτέρα ἢ συμβολὴ του εἰς τὴν μόρφωσιν τῆς φοιτήσεως νεολαίας διὰ τῆς ἀπὸ τῆς Πανεπιστημιακῆς ἔδρας εὐδοκίμου διδασκαλίας του. Καίτοι ὁ ἀείμνηστος κατηνάλισκε μέγα μέρος τῆς δραστηριότητός του δι' ἐθνικοὺς ἀγῶνας καὶ μάλιστα διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Δωδεκανήσου, δι' ἣν μακρὰς καὶ ἐπιμόνους κατέβαλλε προσπάθειάς, καὶ ἦν ἠτύχησε νὰ ἴδῃ ἐλευθέραν, εὗρισκεν ἐν τούτοις εὐκαιρίαν νὰ καταγίνεται καὶ μὲ ἐπιστημονικὰς ἐρεῦνας, ὧν καρποὶ πρόκεινται διάφορα ἐπιστημονικὰ αὐτοῦ ἔργα. Ἀρκεῖ νὰ ἀναφέρωμεν τὸ ἔργον του περὶ τῆς Σαλαμίνας τῆς Κύπρου διὰ τῶν αἰώνων, τὴν μελέτην του περὶ τῆς ἱστορίας τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς πρώτης τοῦ ἔτους, τὴν εἰς τρίτην ἐπληξημένην ἔκδοσιν δημοσιευθεῖσαν ἀγωγὴν τοῦ πολίτου, τὸ Ἀγγλιστὶ ἐκδοθὲν βιβλίον του ὑπὸ τὸν τίτλον *The Island of Roses and her eleven Sisters, or the Dodecanese* καὶ τὸ τελευταῖον ἔργον του, ἥτοι τὴν Βυζαντινὴν ἱστορίαν, ἣτις ἀποτελεῖ τμήμα τῆς παγκοσμίου ἱστορίας του, ἣν εἶχε συγγράψῃ καὶ τὴν δημοσίευσιν τῆς ὁποίας δὲν ἠτύχησε νὰ ἴδῃ.

Ἡ ἡμετέρα Ἑταιρεία ἀγῆρω θὰ διατηρήσῃ ἀνάμνησιν τοῦ φιλοπάτριδος ἀνδρός, τοῦ εὐσυνειδήτου ἐπιστήμονος καὶ τοῦ ἀγαθοῦ συνεργάτου.

Πολύτιμος ἑταῖρος, ὁ Βασίλειος Φάβης, ἐξέλιπε τῆς συγγενείας ἡμῶν. Ὁ ἀνὴρ οὗτος ὡς ἐκπαιδευτικὸς λειτουργός, ἐπὶ μακρὰ ἔτη συντάκτης τοῦ ἱστορικοῦ λεξικοῦ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ τέλος ὡς Πανεπιστημιακὸς διδάσκαλος παρέσχε πολυτίμους ὑπηρεσίας εἰς τὴν πολιτείαν καὶ τὴν σπουδάζουσαν νεολαίαν, οὐχὶ μικροτέρας δὲ καὶ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ἐπιστήμην. Πρῶτος τὸν χαρακτῆρα καὶ ἀμνησίκκος, μὴ τυχῶν, δυστυχῶς, ὡς ἄλλοι, ἐγκαίρως τῆς προστασίας τῶν ἰσχυρῶν, κατώρθωσε διὰ τῆς ἰκανότητός του νὰ ὑπερπηδήσῃ πάντα τὰ παρουσιασθέντα ἐμπόδια, τὰ ὁποῖα ὑπῆρξαν συνεχῆ καὶ πολλά, καὶ νὰ ἀναδειχθῇ ἐν τῇ χορείᾳ τῶν Ἑλλήνων ἐπιστημόνων διὰ τῆς ἐπιμελείας καὶ ὀξυνοίας του καὶ τῆς βαθείας γνώσεως τῶν Ἑλλήνων συγγραφέων καὶ τοῦ Ἑλληνος καθ' ὅλου λόγου. Γνώμονα κατὰ πάντα τὸν ἐπιστημονικόν του βίον ἔσχε τὴν ἀγάπην του πρὸς τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα καὶ τὴν πίστιν του πρὸς τὴν παράδοσιν, ἀρετάς, ἃς διακρίνει τις δι' ὅλων τῶν ἐπιστημονικῶν του ἔργων.

Πεπεισμένους ὅτι, ἵνα τις εἶναι ἄξιος τοῦ ὀνόματός του ἐπιστήμων ἔπρεπε νὰ ἔχη εὐρείαν γνῶσιν τῶν Ἑλλήνων συγγραφέων, νὰ θεωρῇ δὲ ὡς ἐνιαῖον καὶ ἀδιάσπαστον ὅλον τὴν ἱστορίαν καὶ ἐξέλιξιν τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ὑπὸ τὸ πνεῦμα αὐτὸ συνέγραφε τὰς μελέτας του, ἃς διακρίνει πρωτοτυπία καὶ δι' ὧν πάντοτε προσέφερε νέον τι.

Πολλὰ τῶν διατριβῶν του ἀναφέρονται εἰς ζητήματα γλωσσικὰ μὲ τὴν

ἀρχαίαν, τὴν Βυζαντινὴν καὶ νεοελληνικὴν περίοδον σχετιζόμενα, ἔναι δὲ καὶ μὲ θέματα ἰδιαίτερος τὰς Βυζαντινὰς σπουδὰς ἐνδιαφέροντα ὡς εἶναι αἱ ἐπανειλημμένοι συμβολαὶ τοῦ εἰς τὸν Ἡσύχιον, τὸ κατὰ τὴν Βυζαντινὴν περίοδον κατὰ τὴν μνηστειάν ὑπὸ τοῦ μνηστήρος διδόμενον φίλημα ὡς καὶ ἡ διὰ τὸ ἀκάπνιστον μέλι μελέτη του.

Διὰ τοῦ θανάτου τοῦ Βασιλείου Φάβη ἡ ἡμετέρα Ἑταιρεία ἀπώλεσε ἐκλεκτὸν συνεργάτην καὶ ἡ ἐπιστήμη ὀτρηνὸν θεράποντα.

Μετὰ τὸν Βολονάκιν καὶ τὸν Φάβην ἔσχομεν τὸ ἀτύχημα νὰ χάσωμεν καὶ τὸν ἐν Κύπρῳ ἀντεπεστέλλοντα ἡμῶν ἑταῖρον ἀείμνηστον Λοῖζον Φιλίππου, ἄνδρα ὅστις σημαντικωτάτας παρέσχεν ὑπηρεσίας εἰς τὴν γενετείραν του νῆσον μετέχων ἐκ τῶν πρώτων εἰς πᾶσαν ἐν αὐτῇ ἐθνικὴν, κοινωνικὴν καὶ ἐκπαιδευτικὴν κίνησιν. Οὐδ' ὑπῆρξε μικρότερα ἢ ὑπὲρ τῆς ἐπιστήμης συμβολή του. Διὰ τοῦ περιοδικοῦ του Πάφος, ὅπερ ἐπὶ δεκαετίαν ἐξέδιδε καὶ ἐν ᾧ, πλὴν ἄλλων, ἐδημοσίευσεν διάφορα ἱστορικὰ καὶ ἀρχαιολογικὰ ἄρθρα περὶ Κύπρον, καὶ ἰδίᾳ τῆς Πάφου, προήγαγε τὰς περὶ τὴν Κύπρον μελέτας. Ἀξιόλογος εἶναι ἡ εἰς δύο τόμους περὶ τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων ἐν Κύπρῳ ἐπὶ Τουρκοκρατίας δημοσιευθεῖσα μελέτη του, συμπλήρωμα τῆς ὁποίας εἶναι ἡ βραβευθεῖσα καὶ μὴ δημοσιευθεῖσα, δυστυχῶς, ἑτέρα διατριβὴ του περὶ τῆς ἐκκλησίας τῆς Κύπρου ἐπὶ Τουρκοκρατίας. Εἰς τὰ ἔργα ταῦτα δέον νὰ προστεθῇ ὁ ὑπ' αὐτοῦ ἐκδοθεὶς ὁδηγὸς τῆς Πάφου καὶ ἡ ἱστορία τῆς μονῆς Χρυσορρογιατίσσης, ἵνα ἄλλα μικρότερα ἔργα του παραλίπωμεν.

Ὁ μεταστάς ὑπῆρξεν εἰς τῶν πνευματικωτέρων ἀνδρῶν τῆς Κύπρου ἀξιολόγους εἰς τὴν πατρίδα του προσεγγικῶν ὑπηρεσίας, δι' ἧ ἀπώλειά του ἐπὶ μακρὸν θὰ εἶναι αἰσθητὴ ἐν Κύπρῳ.

Υἱὸς τοῦ ἐπὶ ἔτη διατελέσαντος προέδρου τῆς ἡμετέρας Ἑταιρείας, ἀειμνήστου Παναγιώτου Καλογεροπούλλου, ὁ Διονύσιος Καλογερόπουλλος, ἀνὴρ ἀγαθὸς μετ' ἐνδιαφέροντος παρακολουθῶν τὸ ἔργον αὐτῆς καὶ προθύμως πάνυ τὴν προσωπικὴν του προσφέρων συμβολὴν ὡς μέλος τῆς ἐξελεγκτικῆς ἐπιτροπῆς, ἀνὴρ μετὰ ζήλου θεραπεύσας τὴν ἐπιστήμην καὶ διαφόρους δημοσιεύσας μελέτας τὰς ὁποίας διακρίνει πλουσία βιβλιογραφία, προῶς ἐξέλιπε τὸν βίον ἄφατον λύπην προξενήσας εἰς τοὺς γνωρίσαντας τὸν ἥρεμον αὐτοῦ χαρακτῆρα καὶ τὴν προσπάθειάν του νὰ φανῇ χρήσιμος πρὸς πάντα τὴν συμβολὴν αὐτοῦ ζητοῦντα.

Τέλος μετὰ μεγάλης λύπης ἐστερήθημεν χρηστοῦ καὶ παλαιοῦ τῆς Ἑταιρείας μέλους, τοῦ Στυλιανοῦ Καντζιλιέρη ὡς καὶ τῆς αἰοδίου Ἀμαλίας Ὀκτωράτου, ἧτις μέχρι τῶν τελευταίων τῆς στιγμῶν ἰδιαίτερος ἐνδιεφέρετο διὰ τὴν Ἑταιρείαν ἡμῶν, ὑπὲρ τῆς προαγωγῆς τοῦ ἔργου καὶ τοῦ σκοποῦ τῆς ὁποίας ἀόκνως εἰργάζετο.

Βαθύτατα θλιβόμενοι διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν προσφιλῶν ἡμῶν ἑταίρων,

εὐχόμεθα ἵνα εἶναι ἑλαφρὰ ἢ καλύψασα αὐτοὺς γῆ. Ἡ ἀνάμνησις των θὰ παραμένῃ παρ' ἡμῖν ἀγήρω.

Ἐφαρμόζουσα ἡ Ἑταιρεία τὸ ἐκλαϊκευτικὸν αὐτῆς πρόγραμμα, ἔκαμε καὶ κατὰ τὸ 1950, δι' ἑταίρων τῆς, σειρὰν διαλέξεων εἰς διάφορα Βυζαντινὰ θέματα ἀναφερομένων. Οὕτως ὁ Φαίδων Κοκουλὲς ἀνεκοίωσε διήγημά του Βυζαντινῆς ὑποθέσεως ὑπὸ τὸν τίτλον ὁ Νικηφόρος, ὁ αὐτὸς δ' ὠμίλησε καὶ περὶ τοῦ θεάτρου κατὰ τοὺς Βυζαντινοὺς χρόνους, ὁ Σάββας Παπαδόπουλλος διέλαβε περὶ Γρηγορίου τοῦ Ναζιανζηνοῦ ὡς θεολόγου, ὁ Νικόλαος Καλογερόπουλλος περὶ τῆς Βυζαντινῆς τέχνης ἐν τῷ Αἰγαίῳ, ὁ Γεώργιος Μέγας περὶ τῆς Βυζαντινῆς λαογραφίας, ὁ Ἀναστάσιος Ὁρλάνδος περὶ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου εἰς τὴν μεσαιωνικὴν τέχνην τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως, ὁ Παναγιώτης Τρεμπέλας περὶ τοῦ Ἀκαθίστου ὕμνου καὶ τῶν προγενεστέρων αὐτοῦ κοντακίων, ὁ Νικόλαος Τωμαδάκης περὶ τοῦ δημοτικοῦ στοιχείου εἰς τὴν ποίησιν τοῦ Ρωμανοῦ καὶ ὁ Ἀλέξανδρος Μαργαριτόπουλλος περὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν μουσικῆς.

Ἐκ παραλλήλου πρὸς τὰς διαλέξεις ἐγένοντο καὶ ἐπιστημονικαὶ ἐκδρομαί, ἐξ ὧν μία κατὰ τὸ Πάσχα εἰς Μυστρᾶν, περὶ τῆς ἱστορίας καὶ τῶν μνημείων τοῦ ὁποίου ὠμίλησεν ὁ ἡμέτερος πρόεδρος κύριος Παναγιώτης Πουλίτσας. Δευτέρα ἐκδρομὴ ἐγένετο εἰς τὴν περίπυστον ἐν Πάτμῳ βασιλικὴν μονὴν ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου ἔνθα εἶπε τὰ δέοντα ὁ ἐκ τῶν ἡμετέρων ἑταίρων κύριος Παναγιώτης Κρητικός, τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἐν τῇ νήσῳ Πατμιάδος Σχολῆς πανοσιολογιωτάτου Μελετίου Γαλανοπούλλου εὐαρεστηθέντος νὰ ὁμιλήσῃ περὶ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου καὶ τῆς ἐν τῇ νήσῳ δράσεως αὐτοῦ, τρίτη εἰς τὴν Κρωπίαν τῆς Ἀττικῆς, ὅπου κατὰ τὴν 29ην Μαΐου ἐτελέσθη τὸ ἐτήσιον τῆς Ἑταιρείας ἐπὶ τῇ ἀλώσει μνημόσυνον ὑπὲρ Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου καὶ τῶν μετ' αὐτοῦ συναγωνισαμένων καὶ πεσόντων, τὸν προσήκοντα λόγον εἰπόντος τοῦ ἡμετέρου ἑταίρου Εὐστρατίου Καλαντζῆ.

Καὶ εἰς τὰ τρία ταῦτα μέρη οἱ ἐκδρομεῖς ἡμῶν ἔτυχον πρόφρονος ὑποδοχῆς, δι' ὃ καθήκον αὐτῆς θεωρεῖ ἡ Ἑταιρεία καὶ ἀπὸ τοῦ χώρου τούτου θερμῶς νὰ εὐχαριστήσῃ τοὺς κατοίκους καὶ τὰς ἀρχὰς τῆς Σπάρτης, καὶ ἰδίᾳ τὸν ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ἐπιμελητὴν ἀρχαιοτήτων κύριον Δημήτριον Λαμπρινὸν ὡς καὶ τὸν λόγιον δικηγόρον Ἥλιαν Σγουπᾶκον, τὸν ἡγούμενον καὶ τοὺς ἀδελφοὺς τῆς ἐν Πάτμῳ ἱερᾶς μονῆς ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου ὡς καὶ τὸν δήμαρχον καὶ τοὺς κατοίκους Κρωπίας διὰ τὰς ἐπιδαψιλευθείσας περιποιήσεις. Τετάρτη τέλος ἐκδρομὴ ἐγένετο εἰς Σούνιον ἔνθα περὶ τῆς ἱστορίας καὶ τῶν μνημείων τοῦ τόπου ὠμίλησεν ὁ ἀρχαιολόγος κύριος Μάρκελλος Μιτσός.

Κατὰ τὸ διαρρεῦσαν ἔτος διετηρήσαμεν τὴν ἐπιστημονικὴν ἡμῶν ἐπαφὴν μὲ τὰ ξένα ἐπιστημονικὰ ἴδρυματα μετὰ τῶν δημοσιευμάτων τῶν ὁποίων ἀντηλλάξαμεν τὴν ἡμετέραν Ἑπετηρίδα.

Νέα τακτικά μέλη κατὰ τὸ 1950 ἐνεγράφησαν εἴκοσι καὶ δύο, δύο ἀντεπεστέλλοντα καὶ ἐν ὀνομάσθῃ ἐπίτιμον, ὃ ἐν Παρισίοις καθηγητὴς ἐν τῇ Σορβόννῃ κύριος Ροδόλφος Guiland.

Οἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει καλοὶ ἡμῶν ἑταῖροι μετὰ ἀγαστοῦ ζήλου θεραπεύοντες τὰς Βυζαντινὰς σπουδὰς ἐπανειλημμένως ἤλθον εἰς ἐπικοινωνίαν μετὰ τῆς Ἑταιρείας μετὰ πίστεως τοὺς σκοποὺς αὐτῆς ὑποβοηθοῦντες καὶ διὰ τῶν δημοσιευμάτων αὐτῶν προάγοντες.

Ἡ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ βιβλιοθήκῃ τοῦ ἀειμνήστου Βασιλείου Μυστακίδου ἐλειτούργησε κανονικῶς πολλῶν τῶν ἡμετέρων ἑταίρων, ἀλλὰ καὶ ἄλλων λογίων ἐνδιαφερομένων διὰ τὰ Βυζαντινά, χρησιμοποισάντων τὰ τε βιβλία καὶ τὰ χειρόγραφα τοῦ δωρητοῦ.

Τὰ οἰκονομικὰ τῆς Ἑταιρείας, παρὰ πάσας τὰς ἐκ τῶν περιστάσεων δυσκολίας, χάρις εἰς τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν προθυμίαν τῶν ἑταίρων, οἵτινες τακτικῶς κατέβαλον τὴν συνδρομὴν των ὡς καὶ εἰς τὴν ἐνίσχυσιν, ἧς ἀνωτέρω ἐμνήσθημεν, δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι εὐρίσκονται εἰς καλὴν κατάστασιν, ἢ ὅποια ἄς ἐλπίζωμεν ὅτι θὰ καλυτερεύσῃ εἰς τὸ προσεχὲς μέλλον.

Ὁ ταμίας ἡμῶν κύριος Γεώργιος Μανσόλας θ' ἀνακοινώσῃ ὑμῖν τὸν ἰσολογισμὸν τοῦ παρελθόντος ἔτους ὡς καὶ τὸν προϋπολογισμὸν τοῦ τρέχοντος, ἡ ἐξελεκτικὴ δ' ἐπιτροπὴ θ' ἀναγνώσῃ ὑμῖν τὴν ἔκθεσιν τῆς, κατ' ἣν πάντα τὰ βιβλία καὶ δικαιολογητικὰ εὐρέθησαν ἐν ἀπολύτῳ τάξει, χάρις εἰς τὴν ἀκρίβειαν καὶ τὸν ζῆλον τοῦ ἐκ τῶν ἑταίρων ἡμῶν κυρίου Θεοδώρου Γαλάνη.

Ἡ οἰκονομικὴ διαχείρισις τῆς Ἑταιρείας κατὰ τὸ 1950 παρουσίασεν εὐχάριστα ἀποτελέσματα.

Τὸ σύνολον τῶν ταμειακῶν εἰσπράξεων δι' ὀλόκληρον τὸ ἔτος συνεποσώθη εἰς δραχμὰς 36.833.600, τὸ δὲ σύνολον τῶν πληρωμῶν ἔφθασεν εἰς δραχμὰς 34.994.600, ἀφέθη οὕτω ὑπόλοιπον μετρητῶν εἰς νέον δραχμαὶ 1.839.000.

Τὸ σύνολον τῶν ἐσόδων ἀνῆλθεν εἰς δραχμὰς 35.284.976, τὸ δὲ σύνολον τῶν ἐξόδων εἰς δραχμὰς 3.300.600.

Τὰ ρευστὰ διαθέσιμα τοῦ ταμείου εἶναι δραχμαὶ 11.839.000 εἰς μετρητὰ καὶ καταθέσεις εἰς τὴν Ἑθνικὴν Τράπεζαν τῆς Ἑλλάδος.

Εἰς ἄλλας σελίδας τῆς παρούσης Ἑπετηρίδος δημοσιεύομεν τὸν γενικὸν ἰσολογισμὸν τῆς ἡμετέρας Ἑταιρείας διὰ τὸ ἔτος 1950.

Ταῦτα, φίλοι ἑταῖροι, τὰ κατὰ τὸ 1950 ὑπὸ τοῦ Δ. Συμβουλίου τῆς ἡμετέρας Ἑταιρείας πεπραγμένα. Τοῦτο, πρὸς ποικίλας ἀντιπαλαῖσαν δυσχερείας, ἔπραξε τὸ κατὰ δύναμιν κατορθῶσαν ν' ἀντιπροσωπευθῇ εἰς τὸν ἐπι-

στημονικὸν Βυζαντινὸν στίβον τὸ ἡμέτερον ἔθνος διὰ τῆς ἐκδόσεως τῆς Ἐπετηρίδος τῆς καὶ προκαλέσαν ὑπὲρ τοῦ Βυζαντινοῦ κόσμου τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ εὐρύτερου κοινοῦ διὰ τῶν ἐκδρομῶν καὶ διαλέξεων τῆς Ἑταιρείας.

Τὴν πρὸς ὑμᾶς λογοδοσίαν του κλείει μὲ τὴν ἔκφρασιν τῆς ἐλπίδος ὅτι
τάχ' ἄμεινον ἔσσει' αὖριον.

Ὁ Πρόεδρος
Π. ΠΟΥΛΙΤΣΑΣ

Ὁ Γραμματεὺς
Φ. ΚΟΥΚΟΥΛΕΣ